WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 26 maja 2005 r.*

W sprawie C-20/03

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) postanowieniem z dnia 17 stycznia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 stycznia 2003 r., w postępowaniu karnym przeciwko:

Marcelowi Burmanjerowi,

Renému Alexandrowi Van Der Lindenowi,

Anthony'emu De Jongowi,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schiemann, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: P. Léger,
sekretarz: M.F. Contet, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 29 kwietnia 2004 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu M. Burmanjera, R.A. Van Der Lindena i A. De Jonga przez A. Van Der Graesena, advocaat,

— w imieniu Openbaar Ministerie przez G. Billiouwa, Eerste Substituut — Procureur des Konings,

— w imieniu rządu belgijskiego przez D. Haven, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez M. van Beeka, działającego w charakterze pełnomocnika,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 28 WE, 39 WE i 49 WE.

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania karnego wszczętego przeciwko M. Burmanjerowi, R.A. Van Der Lindenowi i A. De Jongowi, obywatelom niderlandzkim oskarżonym o sprzedaż prenumerat czasopism na drodze publicznej w Ostendzie (Belgia) na rachunek spółki prawa niemieckiego Alpina GmbH (zwanej dalej „Alpiną") bez uzyskania uprzedniego zezwolenia.

Ramy prawne

3 Artykuł 3 akapit pierwszy ustawy z dnia 25 czerwca 1993 r. o prowadzeniu handlu obwoźnego i urządzaniu targowisk publicznych (*Belgisch Staatsblad* z dnia 30 września 1993 r., str. 21526, zwanej dalej „ustawą o prowadzeniu handlu obwoźnego"), która weszła w życie dnia 18 czerwca 1995 r., stanowi, że prowadzenie takiej działalności „na terytorium Królestwa [Belgii] wymaga uprzedniego zezwolenia ministra lub upoważnionego przez niego urzędnika szczebla 1" oraz że „zezwolenie to jest czasowe, imienne i niezbywalne".

4 Artykuł 2 akapit pierwszy ustawy o prowadzeniu handlu obwoźnego stanowi, że „za handel obwoźny uważa się wszelką sprzedaż, oferowanie do sprzedaży lub wystawianie w celu sprzedaży produktów konsumentom, dokonywane przez kupca poza lokalami wymienionymi w jego wpisie do rejestru handlowego lub przez osobę, która nie posiada takiego lokalu".

5 Zgodnie z art. 5 pkt 3 tej ustawy nie podlega jej „sprzedaż gazet i czasopism, jak również zawieranie umów prenumeraty gazet, o ile dotyczy ono regularnej obsługi stałej lokalnej klienteli, sprzedaż korespondencyjna i sprzedaż z automatów".

6 Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy o prowadzeniu handlu obwoźnego kto prowadzi handel obwoźny bez uzyskania uprzedniego zezwolenia lub z naruszeniem określonych w nim warunków lub zakazów, podlega karze pozbawienia wolności i grzywny lub jednej z tych kar.

7 Przepisy wykonawcze do ustawy o prowadzeniu handlu obwoźnego zostały przyjęte w dekrecie królewskim z dnia 3 kwietnia 1995 r. (*Belgisch Staatsblad* z dnia 3 kwietnia 1995 r., str. 16398). Stanowi on, że zezwolenie na prowadzenie handlu obwoźnego musi określać wyraźnie przedmiot tej sprzedaży. Okres ważności takiego zezwolenia wynosi maksymalnie sześć lat. Osoba, której udzielono zezwolenia musi mieć je przy sobie w trakcie prowadzenia swojej działalności. Zezwolenie to należy okazać na każde żądanie policji, żandarmerii lub funkcjonariuszy odpowiedzialnych za nadzór i kontrolę takiej działalności.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

8 W stosunku do M. Burmanjera, R.A. Van Der Lindena i A. De Jonga wszczęte zostało postępowanie karne dotyczące sprzedaży na publicznej drodze w Ostendzie prenumerat czasopism na rachunek Alpiny. Z odpowiedzi udzielonych na pytania zadane na piśmie przez Trybunał uczestnikom postępowania przed sądem krajowym i rządowi belgijskiemu na podstawie art. 54a regulaminu wynika, że oskarżeni pracowali dla tej spółki jako samozatrudnieni przedstawiciele i że chodziło tu o sprzedaż prenumerat czasopism w języku niderlandzkim i niemieckim, wydawanych przez spółki z siedzibą w Niderlandach i w Niemczech.

9 A. De Jong nie miał żadnego zezwolenia na handel obwoźny. Zezwolenie M. Burmanjera obejmowało jedynie artykuły papiernicze i biurowe, a R.A. Van

Der Lindena — sprzedaż w domu klienta. Uznawszy, że naruszyli oni różne przepisy ustawy o prowadzeniu handlu obwoźnego, Openbaar Ministerie wszczęło przeciwko nim postępowanie karne przed Rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Wyrokiem zaocznym z dnia 8 maja 2002 r. sąd ten uznał ich za winnych prowadzenia handlu obwoźnego bez uprzedniego zezwolenia.

10 Ponieważ oskarżeni zgłosili sprzeciw od tego wyroku, Rechtbank van eerste aanleg te Brugge uchylił go i przyjął sprawę do ponownego rozpoznania.

11 Uznając, że stosowanie przepisów prawa krajowego, stanowiących podstawę odpowiedzialności oskarżonych wymaga wykładni niektórych przepisów prawa wspólnotowego, Rechtbank van eerste aanleg te Brugge postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 2, 3, 5 pkt 3 i art. 13 ustawy [...] o prowadzeniu handlu obwoźnego [...], rozpatrywane oddzielnie lub łącznie, rozumiane w ten sposób, że poddają sprzedaż obwoźną prenumerat czasopism na terytorium belgijskim, prowadzoną zarówno przez obywateli belgijskich, jak i innych obywateli [Unii Europejskiej] obowiązkowi uzyskania uprzedniego zezwolenia ministra lub upoważnionego przez niego urzędnika szczebla 1, a naruszenie tego obowiązku uznają wręcz za czyn zabroniony, są sprzeczne z art. [28 WE]–[30 WE] [...], [...] [39 WE] i nast. [...] lub [49 WE] i nast. [...] w zakresie, w jakim wynika z nich, że niemiecka spółka sprzedająca lub zamierzająca sprzedawać prenumeraty czasopism w Belgii za pośrednictwem sprzedawców, którzy mają zarejestrowaną działalność gospodarczą w Niderlandach, musi wcześniej uzyskać uprzednie czasowe zezwolenie, a naruszenie tych przepisów jest traktowane wręcz jako czyn zabroniony, chociaż wartości nadrzędne chronione w ten sposób przez ustawodawcę mogłyby być zachowane przy pomocy innych, mniej restrykcyjnych metod[?]

2) Czy fakt, że ta sama ustawa [...] nie wymaga jednak takiego uprzedniego zezwolenia na sprzedaż gazet, czasopism, a nawet prenumerat gazet ma wpływ na odpowiedź na pierwsze pytanie[?]".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

12 Poprzez te pytania, które należy rozpatrywać łącznie, sąd krajowy pragnie ustalić w istocie, czy art. 28 WE, 39 WE lub 49 WE sprzeciwiają się takim uregulowaniom krajowym jak przewidziane w ustawie o prowadzeniu handlu obwoźnego, w których świetle sprzedaż obwoźna prenumerat czasopism na terytorium krajowym bez uprzedniego zezwolenia stanowi czyn zabroniony (zwanym dalej „krajowymi uregulowaniami dotyczącymi sprzedaży obwoźnej").

13 Sąd ten zastanawia się w szczególności nad kwestią proporcjonalności tych uregulowań oraz nad ich celem, skoro jego zdaniem interes chroniony w ten sposób przez ustawodawcę mógłby być zabezpieczony przy pomocy innych mniej restrykcyjnych metod. Sąd zwraca w szczególności uwagę na fakt, iż zgodnie z art. 5 pkt 3 ustawy o prowadzeniu handlu obwoźnego uprzedniego zezwolenia nie wymaga sprzedaż gazet i czasopism, jak również zawieranie umów prenumeraty gazet, o ile dotyczy ono regularnej obsługi stałej lokalnej klienteli.

Uwagi przedstawione Trybunałowi

14 Komisja Wspólnot Europejskich uważa, że uregulowania dotyczące handlu obwoźnego oceniać należy wyłącznie pod kątem art. 28 WE – 30 WE. Uregulowania te dotyczą „metody sprzedaży" w rozumieniu nadanym temu pojęciu wyrokiem z dnia 24 listopada 1993 r. w sprawach połączonych C-267/91 i C-268/91 Keck

i Mithouard, Rec. str. I-6097 i w warunkach wskazanych w tym wyroku mogą pozostawać poza zakresem przedmiotowym art. 28 WE.

15 Komisja uznaje, że postanowienie odsyłające nie zawiera wystarczających informacji dla dokonania oceny, czy te warunki są spełnione w okolicznościach zawisłej przed sądem krajowym sprawy. Niemniej dokonuje ona oceny pewnych aspektów. Ogólnie rzecz biorąc, czasopisma pochodzące z państw członkowskich innych niż Królestwo Belgii są w znacznie mniejszym stopniu obecne na rynku krajowym niż ich belgijskie odpowiedniki i to z tymi ostatnimi konsument jest znacznie lepiej zaznajomiony. Obwoźna sprzedaż prenumerat czasopism stanowiłaby idealny sposób zapoznania konsumentów z zagranicznymi czasopismami, a ponadto uprościłaby formalności związane z zamówieniem ich prenumeraty. W świetle tych okoliczności nie można wykluczyć, że krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej mogą bardziej utrudniać dostęp do rynku produktom pochodzącym z innych państw członkowskich niż produktom krajowym. Badanie, czy ma to miejsce w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, jest jednakże zadaniem tegoż sądu.

16 Komisja utrzymuje, że jeżeli sąd krajowy uzna, że krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej są objęte zakresem przedmiotowym art. 28 WE, to powinien on ustalić, czy uregulowania takie mają na celu interes ogólny w rozumieniu linii orzeczniczej zapoczątkowanej wyrokiem z dnia 20 lutego 1979 r. w sprawie 120/78 Rewe-Zentral, znanej jako „Cassis de Dijon", Rec. str. 649 oraz czy są one zgodne z zasadą proporcjonalności. Podnosi w tym względzie, że trudno jest zrozumieć wprowadzone w ustawie o prowadzeniu handlu obwoźnego rozróżnienie między sprzedażą obwoźną prenumerat gazet i czasopism.

Odpowiedź Trybunału

17 Aby udzielić odpowiedzi, która będzie przydatna dla sądu krajowego, należy ustalić, które przepisy traktatu WE mają zastosowanie do okoliczności sprawy i poddać analizie krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej pod ich kątem.

18 W pierwszej kolejności należy zauważyć, odnośnie zastosowania art. 39 WE, że M. Burmanjer, R.A. Van Der Linden i A. De Jong działali na rachunek Alpiny jako samozatrudnieni przedstawiciele. Za swoje świadczenia otrzymywali od spółki prowizję.

19 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasadniczą cechą stosunku pracy jest to, że dana osoba przez pewien czas wykonuje na rzecz innej osoby i pod jej kierownictwem świadczenia, za które otrzymuje wynagrodzenie (zob. w szczególności wyroki: z dnia 3 lipca 1986 r. w sprawie 66/85 Lawrie-Blum, Rec. str. 2121, pkt 16 i 17, z dnia 12 maja 1998 r. w sprawie C-85/96 Martínez Sala, Rec. str. I-2691, pkt 32 i z dnia 31 maja 2001 w sprawie C-43/99 Leclere i Deaconescu, Rec. str. I-4265, pkt 55). Jednak jest oczywiste, że w sprawie przed sądem krajowym między oskarżonymi a Alpiną nie istniał stosunek pracy w rozumieniu tego orzecznictwa.

20 Zatem art. 39 WE nie ma zastosowania w sprawie zawisłej przed sądem krajowym.

21 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o możliwość zastosowania art. 28 WE, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 2 akapit pierwszy ustawy o prowadzeniu handlu obwoźnego dotyczy ona wszelkiej sprzedaży, oferowania do sprzedaży lub wystawiania w celu sprzedaży produktów konsumentom, dokonywanych przez kupca poza lokalami wymienionymi w jego wpisie do rejestru handlowego lub przez osobę, która nie posiada takiego lokalu. Dokładniej, jeśli chodzi o krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej, to w zakresie prenumerat czasopism mają one regulować pewną metodę sprzedaży, tj. wprowadzanie do obrotu w handlu obwoźnym. Nikt nie przeczy, że czasopisma te są towarami. Sytuacja, która dała początek postępowaniu przed sądem krajowym, polegała na tym, że spółka prawa niemieckiego sprzedawała lub zamierzała sprzedawać w Belgii prenumeraty czasopism wydawanych przez spółki z siedzibą w Niderlandach i Niemczech, za pośrednictwem samozatrudnionych sprzedawców, będących obywatelami niderlandzkimi.

22 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej wiążą się ze swobodnym przepływem towarów. W tym względzie Trybunał miał już sposobność wypowiedzenia się w przedmiocie zgodności z art. 28 WE — 30 WE różnych przepisów krajowych regulujących metody sprzedaży (zob. w szczególności wyroki z dnia 16 maja 1989 r. w sprawie 382/87 Buet i EBS, Rec. str. 1235, pkt 7–9, z dnia 30 kwietnia 1991 r. w sprawie C-239/90 Boscher, Rec. str. I-2023, pkt 13–21, z dnia 13 stycznia 2000 r. w sprawie C-254/98 TK-Heimdienst, Rec. str. I-151, pkt 29–31 i z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie C-71/02 Karner, Rec. str. I-3025, pkt 39).

23 Aby ustalić, czy rzeczone uregulowania są objęte zakazem ustanowionym w art. 28 WE, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wszelkie przepisy handlowe państw członkowskich mogące bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie utrudniać handel wewnątrzwspólnotowy stanowią środki o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych i na tej podstawie są one zakazane (zob. w szczególności wyroki: z dnia 11 lipca 1974 r. w sprawie 8/74 Dassonville, Rec. str. 837, pkt 5, z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawie C-420/01 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-6445, pkt 25 i ww. wyrok w sprawie Karner, pkt 36).

24 Trybunał stwierdził jednak w pkt 16 ww. wyroku w sprawach Keck i Mithouard, że krajowe przepisy, ograniczające bądź zabraniające niektórych metod sprzedaży, które mają zastosowanie do wszystkich zainteresowanych handlowców prowadzących działalność na terytorium krajowym i wpływają w ten sam sposób, prawnie i faktycznie, na wprowadzanie do obrotu produktów krajowych i pochodzących z innych państw członkowskich, nie mogą utrudniać bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie, handlu między państwami członkowskimi, w rozumieniu linii orzeczniczej zapoczątkowanej ww. wyrokiem w sprawie Dassonville.

25 Następnie Trybunał zaliczył do przepisów regulujących metody sprzedaży w rozumieniu ww. wyroku w sprawie Keck i Mithouard w szczególności niektóre sposoby wprowadzania do obrotu (zob. w szczególności wyroki: z dnia 15 grudnia

1993 r. w sprawie C-292/92 Hünermund i in., Rec. str. I-6787, pkt 21 i 22, z dnia 2 czerwca 1994 r. w sprawach połączonych C-401/92 i C-402/92 Tankstation 't Heukske i Boermans, Rec. str. I-2199, pkt 12–14 i ww. wyrok w sprawie TK-Heimdienst, pkt 24).

26 Jak wynika z pkt 21 niniejszego wyroku, krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej odnoszą się do sposobu wprowadzania do obrotu. Jest oczywiste, że nie jest ich zadaniem regulowanie wymiany handlowej między państwami członkowskimi. Jednakże zakaz przewidziany w art. 28 WE nie dotyczy ich wyłącznie wówczas, gdy spełniają one obie przesłanki powołane w pkt 24 niniejszego wyroku.

27 Jeśli chodzi o pierwszą z tych przesłanek, to z postanowienia odsyłającego i z informacji przekazanych Trybunałowi przez rząd belgijski wynika, że procedura uprzedniego zezwolenia ma zastosowanie, bez rozróżnienia ze względu na pochodzenie danych produktów, do wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych prowadzących działalność na terytorium belgijskim i że dostęp do handlu obwoźnego jest taki sam dla obywateli krajowych, jak i obywateli innych państw członkowskich.

28 W związku z tym należy stwierdzić, że pierwsza przesłanka wskazana w ww. wyroku w sprawie Keck i Mithouard jest w okolicznościach sprawy przed sądem krajowym spełniona.

29 Jeśli chodzi o drugą przesłankę, należy zauważyć, że krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej nie wprowadzają całkowitego zakazu danej metody sprzedaży produktu, który jest legalnie wprowadzany do obrotu w tym państwie członkowskim. W świetle tych uregulowań czynem zabronionym jest wyłącznie sprzedaż obwoźna prenumerat czasopism bez uprzedniego zezwolenia, co zdaniem rządu belgijskiego ma na celu w szczególności ochronę konsumentów. Ponadto nie

dotyczy ona każdej sprzedaży obwoźnej prenumerat. Zdaniem tego rządu potrzeba szczególnej ochrony nie dotyczy sprzedaży prenumerat czasopism prowadzonej w szczególności na dorocznych targach i wystawach, ani też zawierania umów prenumeraty gazet, o ile dotyczy ono regularnej obsługi stałej lokalnej klienteli.

30 Jest oczywiste, że takie uregulowania krajowe jak dotyczące sprzedaży obwoźnej, mogą zasadniczo ograniczać całkowitą wielkość sprzedaży określonych produktów w danym państwie członkowskim, a zatem zmniejszyć również wielkość sprzedaży towarów pochodzących z innych państw członkowskich. Niezaprzeczalny jest również fakt, że sprzedaż obwoźna prenumerat może być dobrym sposobem zaznajomienia konsumentów z czasopismami wszelkiego pochodzenia. Komisja utrzymuje w tym względzie, że to ostatnie stwierdzenie dotyczy w szczególności czasopism zagranicznych.

31 Niemniej informacje, które posiada Trybunał, nie pozwalają mu na ustalenie z całą pewnością, czy krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej w sposób bardziej dotkliwy wpływają na wprowadzanie do obrotu produktów z innych niż Belgia państw członkowskich. Jednak z informacji zawartych w aktach przekazanych Trybunałowi zdaje się wynikać, że jeżeli uregulowania te miałyby mieć taki właśnie wpływ, to wpływ ten byłby zbyt nieznaczny i przypadkowy, by można było uznać, że mogą one ograniczać lub w inny sposób utrudniać handel między państwami członkowskimi.

32 W związku z tym do sądu krajowego, przed którym zawisła sprawa główna i który musi przyjąć odpowiedzialność za rozstrzygnięcie w tej sprawie, należy zbadanie, czy mając na względzie okoliczności sprawy, w szczególności w świetle rozważań przedstawionych w pkt 29–31 niniejszego wyroku, stosowanie przepisów krajowych może zagwarantować, że krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej

wpływają w ten sam sposób, prawnie i faktycznie, na wprowadzanie do obrotu produktów krajowych i pochodzących z innych państw członkowskich. Jeżeli nie, to powinien on ustalić, czy uregulowania takie są uzasadnione względami interesu ogólnego w rozumieniu linii orzeczniczej zapoczątkowanej ww. wyrokiem w sprawie Cassis de Dijon oraz czy są proporcjonalne w stosunku do tego celu.

33 W trzeciej kolejności, co do możliwości zastosowania art. 49 WE, należy przypomnieć, że jak wynika to już z pkt 21 niniejszego wyroku, krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej odnoszą się do warunków wymaganych do wprowadzania do obrotu pewnego rodzaju towarów. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału uregulowania takie są w zasadzie objęte zakresem postanowień traktatu regulujących swobodny przepływ towarów, a nie swobodę świadczenia usług (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Boscher, pkt 8–10).

34 Nie można jednak wykluczyć, że sprzedaży produktu może towarzyszyć działalność zawierająca elementy „usługowe". Niemniej okoliczność ta nie wystarczy sama w sobie do tego, by zaliczyć czynność gospodarczą, taką jak sprzedaż obwoźna będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, do „świadczenia usług" w rozumieniu art. 49 WE. Należy bowiem ustalić oddzielnie dla każdego przypadku, czy świadczenie to ma całkowicie drugorzędne znaczenie w stosunku do elementów należących do zakresu swobodnego przepływu towarów, czy też nie. Otóż w okolicznościach sprawy przez sądem krajowym wydaje się, że ten ostatni aspekt przeważa nad aspektem związanym ze swobodą świadczenia usług.

35 W tym względzie jest utrwalone w orzecznictwie, że jeżeli dany przepis prawa krajowego wiąże się zarówno ze swobodnym przepływem towarów, jak i swobodą świadczenia usług, to Trybunał poddaje go analizie zasadniczo pod kątem jednej tylko z tych dwu podstawowych swobód, jeżeli okaże się, że jedna z nich ma zupełnie

drugorzędne znaczenie w stosunku do drugiej i można ją z tą drugą powiązać (zob. podobnie wyroki: z dnia 24 marca 1994 r. w sprawie C-275/92 Schindler, Rec. str. I-1039, pkt 22, z dnia 22 stycznia 2002 r. w sprawie C-390/99 Canal Satélite Digital, Rec. str. I-607, pkt 31 i ww. wyrok w sprawie Karner, pkt 46).

36 W tych okolicznościach nie należy poddawać krajowych uregulowań dotyczących sprzedaży obwoźnej analizie pod kątem art. 49 WE.

37 W świetle całości powyższych rozważań na zadanie pytania należy udzielić następujących odpowiedzi:

— krajowe uregulowania, w których świetle państwo członkowskie uznaje za czyn zabroniony sprzedaż obwoźną prenumerat czasopism na swoim terytorium bez uprzedniego zezwolenia, nie są sprzeczne z art. 28 WE, jeżeli uregulowania te mają zastosowanie, bez rozróżnienia ze względu na pochodzenie danych produktów, do wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych prowadzących działalność na tym terytorium oraz jeżeli wpływają w ten sam sposób, prawnie i faktycznie, na wprowadzanie do obrotu produktów krajowych i pochodzących z innych państw członkowskich;

— do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy, mając na względzie okoliczności sprawy przed nim zawisłej, stosowanie przepisów krajowych może zagwarantować, że krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej wpływają w ten sam sposób, prawnie i faktycznie, na wprowadzanie do obrotu produktów krajowych i pochodzących z innych państw członkowskich oraz, jeżeli tak nie jest, ustalenie, czy uregulowania takie są uzasadnione względami interesu ogólnego w rozumieniu nadanym temu pojęciu przez orzecznictwo Trybunału oraz czy są proporcjonalne w stosunku do tego celu.

W przedmiocie kosztów

38 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Krajowe uregulowania, w których świetle państwo członkowskie uznaje za czyn zabroniony sprzedaż obwoźną prenumerat czasopism na swoim terytorium bez uprzedniego zezwolenia, nie są sprzeczne z art. 28 WE, jeżeli uregulowania te mają zastosowanie, bez rozróżnienia ze względu na pochodzenie danych produktów, do wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych prowadzących działalność na tym terytorium oraz jeżeli wpływają w ten sam sposób, prawnie i faktycznie, na wprowadzanie do obrotu produktów krajowych i pochodzących z innych państw członkowskich.

Do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy, mając na względzie okoliczności sprawy przed nim zawisłej, stosowanie przepisów krajowych może zagwarantować, że krajowe uregulowania dotyczące sprzedaży obwoźnej wpływają w ten sam sposób, prawnie i faktycznie, na wprowadzanie do obrotu produktów krajowych i pochodzących z innych państw członkowskich oraz, jeżeli tak nie jest, ustalenie, czy uregulowania takie są uzasadnione względami interesu ogólnego w rozumieniu nadanym temu pojęciu przez orzecznictwo Trybunału oraz czy są proporcjonalne w stosunku do tego celu.

Podpisy